

Superperfekta

Superperfekta

Tina Wiman

*Författaren kan nås på e-postadressen
prematurmamma@gmail.com*

Mer läsning finns på

*munderbar.wordpress.com
prematurbloggen.wordpress.com*

ISBN 978-91-633-8606-0

© Tina Wiman 2012

Tryckt hos Lulu.com, USA, 2012

Foto omslag © Gregory Johnston/
123RF.com

Till mina underbara, superperfekta barn.

All min kärlek!

Mamma Tina

Inledning	11
Superperfekta	14
Ett ovanligt fönster	18
Hon undrade!	20
”Pappa sparkade mig”	21
Roten till allt ont, förlåt, grönt?	23
Att se världen i en blomma	26
Detaljer	28
Fokus	30
Sju år eller två?	31
Orsak och verkan?	33
Psykologobservation nr 2	40
Ska jag äta upp dig?	43
Situationer som fungerar?	46
Min snälla röst	47
Frustrerad!	48
M som i melatonin	50
Håller skeden konstigt	52
Runda, ätbara saker	53
Lekbeteende	54
Om kläder	55
Foten i munnen	58
Handla godis	59
Hur säger man då mamma?	64
I sin värld	66

Fel färg på hjälmen	68
I långa rader	74
Läskigt	75
Synd om dig	78
Plocka upp	79
Annorlunda väg	80
Autism	81
Jag vill inte att det ska vara så här	84
No worries	86
Snällt	92
”Jag hoppas att de sänker priset på allt ni behöver!”	93
Köpes: Låsbara skåp	95
Liknelsen om bron	97
Tappad haka	98
Blandade känslor	99
Hungrig?	100
Besviken	102
Jättegullig	105
Paralyserad	107
Integritet	109
Matteuppgift	110
Ord	113
Temple Grandin	114
Fråga	116

En gång	117
Hjältemod	118
Konst	125
Vackraste	126
Farligt	128
Framsteg	130
Inte riktigt allt	132
Håröm	133
Fördomar	135
Trött	137
Kognitionstunneln	139
En i gänget	140
Magdalena Ribbing made easy	142
Nersliten	144
Skuldfrågan	145
Tips	148
Livrädd	150
Kärlek	151
Jag drog mitt barn	153
Små, små bitar	158
Charmad	159
Programförklaring	164
Saker man inte säger	166
Familjekultur	169
Berätta om diagnoserna	171

Rakt på sak	177
Looking for yes	179
Flyktigt	183
Biomarkörer	185
Bortskämda	187
Exakta tal	194
Sviter	195
Att tvätta håret eller inte tvätta håret, det är frågan	196
Hudlös	200
Alldeles för lika	204
TV – Skoldödaren	208
Veckans rysare	209
Kaniner	212
Lite skoj	216
Det vet man ju!	219
(Pseudo)Tvillingarna	220
Trafikkaos	222
Sälexpert	223
Panik	225
Bästa	227
Affektsmitta	229

Inledning

Vi har nästan bara suddiga foton av Mathilda som liten. Hon klättrade runt så fort att det var omöjligt att få med henne på bild.

”Att vara med Mathilda en dag, det är som att ha hand om tio barn”, sade min pappa, som själv är mångbarnsfar.

Vi brukade tänka att Mathilda föddes med en inbyggd användarmanual; skrek hon hade man gjort fel. Och hon skrek ofta.

”Den där envisheten, den ska du ta vara på”, sade min mamma så klokt. ”Mathilda kommer att kunna åstadkomma vad som helst med sitt liv, bara hon får hjälp att slipa på den.”

Så småningom började diagnoserna trilla in, både för Mathilda och för andra familjemedlemmar. ADHD, autism, Aspergers syndrom...

Jag minns att andra människor tyckte synd om oss. De försökte säga Snälla Saker om Det Funktionshindrade Barnet, men det märktes ändå, att de ömkade oss.

Vi tyckte inte synd om oss. När jag började skriva en blogg om vårt liv med autism och ADHD i familjen, då valde jag namnet M som i Underbar. För Mathilda är underbar. Inte trots eller tack vare autismen, utan rätt och slätt som hon är.

Den här boken handlar om kärleken till ett barn som har en inbyggd användarmanual och som nästan aldrig är stilla.

Den handlar också om syskon och bråk, om normalstördhet, runda ätbara saker, bildscheman och hörselskydd. Och om att vara utmattad och privilegierad, på samma gång.

Välkommen att dela vår verklighet.

Tina

Superperfekta

Dagens läkarbesök avslutades med att läkaren försökte förklara för oss att en autismdiagnos inte bara innebär svagheter utan också styrkor, apropå de många diagnoserna och speciellheterna i vår familj. Jag och Conny tittade på varandra. Sedan sade jag leende:

“Åh, det är lugnt. Vi vet redan att vi är perfekta. Vi gillar oss som vi är.”

Jag tror att det lugnade honom.

När jag var liten satt en av min mammas bästa kompisar i rullstol. Jag kan inte minnas att jag funderade över det utom en gång; på affären när kassörskan pratade med min mamma i stället för med hennes vän. Varje gång jag står i en kassakö tänker jag på det. På hur otroligt nedlåtande det

som människor räknar som omtanke kan vara.

Mammas vän brukade skämta massor om allt möjligt. Av henne lärde jag mig en hel del rullstolsskämt. Ett av dem berättade jag för trettonåringen på vägen hem efter läkarens utläggning.

Det var tre tjejer, en döv, en blind och en rörelsehindrad som kom till ett önskevattenfall. Om man tog stigen genom vattenfallet kunde man önska sig vad som helst och det slog in.

“Fantastiskt”, sade tjejerna till varandra, nu har vi vår chans!

Först gick den döva över.

“Jag kan höra, jag kan höra”, ropade hon från andra sidan vattenfallet. Sen gick den blinda över.

“Jag kan se, jag kan se!” hördes det från andra sidan.

Sen rullade tjejen i rullstol genom vattenfallet.

“Nya däck, nya däck!” skrek hon överlyckligt.

Kanske är det provokativt för en del att en människa som har en funktionsnedsättning inte mest av allt skulle vilja slippa den.

Men vet ni, det är inte alls alla dagar som det jag önskar mig mest av allt är en familj där alla är normalstörda. Ofta vill jag bara ha ett bättre veckoschema och en tystare köksfläkt, ett hus med fler rum och bättre ljudisolering.

Vi vet att vi är superperfekta i vår familj. Sen att andra inte alltid håller med, det är deras problem. Vi vill inte att andra definierar våra styrkor och svagheter eller

klappar oss på våra huvuden; vi är alldeles vanliga människor, precis som du som läser det här.

Alla har styrkor och lättheter. Alla har bekymmer och svårigheter. Tough luck. Det är farligt att leva; man kan dö av det. Men i vår familj vet vi att vi är perfekta som vi är. Tack för applåderna!